

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE DAY

Η ΜΑΥΡΗ ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ «ΑΡΤΑΝΙΑΝ»

ΠΟ ΤΟ λιμάνι της Μαρτινίκας τὸ ὑπερωκεάνειο «Ἀρτανιάν» παρέλαβε μιά ὄμορφη μαύρη κυρία καὶ τὸν ἄνδρα της, ἕναν συμπληθητικὸ νέγκρο μὲ χρυσὰ γυαλιά, τὸν κ. Γράζκο Μοντετροῦ, τμηματάρχῃ τῆς γενικῆς διοικήσεως τῆς Νέας Κεληδονίας.

Ὁ κ. Γράζκος Μοντετροῦ, σὺν Γάλλος ὑπάλληλος, ταξίδευε πρώτη θέσι καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καλὸς φίλος μ' ἑλθὼς τοὺς ἐπιβάτες, ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὴ Μασσαλία καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα λιμάνια τῶν Ἰνδιῶν.

Ὅσο γιὰ τὴ γυναίκα του, τὴν κ. Μοντετροῦ, ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδι κατέκτησε καὶ αὐτὴ τὴ συμπάθεια ἑλίου τοῦ κόσμου. Ἐδειχναν ὀλο εὐλοκῆνὴ θαυμασιῶ γιὰ τὴν ἐξωτική ὄμορφά της καὶ τὴν παράξενη καὶ ἀκατανίκητη γοητεία της.

Οἱ ἐπιβάτες τοῦ ὑπερωκεανείου ἄρχισαν τὴν ἡμέραν νὰ διασκεδάζουν μὲ περισσότερη εὐθυμία καὶ τὸ μονότονον ταξίδι στὴς θάλασσες τοῦ Ἰσημεινοῦ ἔπαψε πιά νὰ εἶνε κορυστικὸ καὶ ἀδιάφορο.

Μιά νύχτα λοιπὸν, ὑστερὸς ἀπὸ τὸ δείπνο, ἡ ὄμορφη κ. Μοντετροῦ, ἀφοῦ ἔχρησε στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου ὡς τὰ μεσάνυχτα, ἐλιμισμένη λίγο ἀπὸ τὴ σαμπάνια, θέλησε νὰ κατεβῇ κατὰν στὴν καμπίνα της, γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιβάτες εἶχαν ἀποτραβηχθεὶ σιγά-σιγά καὶ σὲ λίγο ἡ γέφυρα ἀπέμεινε σκοτεινὴ καὶ ἔρημη.

Ἡ μαύρη κυρία, μὲ μιὰ ἔξωμη τουαλέττα ἀπὸ ροῦ κρέπ ντὲ σὺν καὶ ἕνα μεγάλο κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια, κατέβηκε μόνη της. Στὸ βάθος ὄμως τοῦ διαδρόμου εἶδε μιὰ μεγάλῃ πόρτα, ἀνοικτὴ πρὸς τὴν πλώρη τοῦ πλοίου καὶ συλλογίσθηκε ἔξαφνα, ὅτι ἐκεῖ πέρα ἴσως νὰ εὗρθεκε λίγη δροσιά. Ἐκανε μιὰ ἀνυπόφορη ἔσπθη.

Προχώρησε λοιπὸν, πέρασε μερικὰ σχοινιά, σκόνταψε διὰ φορὴς στὴς χορτὲς ἀλουσίαις καὶ ἔπειτα βροῆθηκε ἔξαφνα μέσα στὰ σκοτεινὰ στὸ ἔσθιο κατάστημα τοῦ ὑπερωκεανείου. Ἐκεῖ φουσκῶσε ἕνας δροσερὸς ἀέρας καὶ ἡ μαύρη κυρία ἀκούμπησε στὸ παραπέτο, κυττάζοντας τ' ἄστρα ποὺ καθρεφτιζόντουσαν στὴν ἀκίνητη θάλασσα.

Τὰ μάτια της σὲ λίγο συνήθισαν στὸ σκοτάδι. Εἶδε τότε πάλι βρισκότανε κοντὰ σὲ μιὰ σκάλα, ποὺ χανότανε στὰ βάθη τοῦ πλοίου καὶ ποὺ θὰ ὀδηγοῦσε δίχως ἄλλο στὴς μηχανεὲς ἢ στὰ καζάνια. Ἐπέρασε ἔτσι ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας καὶ ὅταν χτύπησε τὸ καμπανάκι γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς βάρδιας, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς σκάλας ἐκείνης ἀνέβηκαν μερικὸι ἄνδρες τοῦ πληρώματος καὶ χάρηκαν γρήγορα μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἐπειτα, τελευταῖος ἀπ' ὅλους, ἀνέβηκε ἕνας ἠμηλόσωμος ναυτικός. Στάθηκε μιά στιγμὴ ἀνατινόντας βαθεῖα τὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ ὑστερὰ προχώρησε ἄργα καὶ πήγε καὶ ἀκούμπησε καὶ αὐτὸς δίπλα της, κυττάζοντας τ' ἄστρα.

Ἡ μαύρη κυρία, δίχως νὰ κινηθῇ διόλου, τὸν κύτταξε λοξὰ μ' ἕνα κορυφὸ βλέμμα. Ἦταν ἕνα γερὸ παλλήλαρι, καμμιὰ τριαντασιὰ χρόνων, ἕνας θεριαστής δίχως ἄλλο, μὲ τὸν κορμὸ γυμνὸ καὶ λερομένο ἀπ' τὰ κάρβουνα.

Ὁ θεριαστής ὑστερὸς ἀπὸ λίγα λεπτὰ, τὴν κύτταξε ἀνοήρηντα καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀπόληττα :

- Ὁμορφη νύχτα, ἔ ;
- Ἐκείνη δὲν τόλμησε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἐπειτα ὄμως συλλογίσθηκε, ὅτι ἦταν σκοτεινὰ ἐκεῖ πέρα καὶ ὅτι ἴσως ἐκεῖνος δὲν θὰ εἶχε προσέξει τὴν τουαλέττα της. Θὰ νόμιζε πῶς ἦταν καμμιὰ καμαριέρα ἢ καμμιὰ ἐπιβάτιδα τῆς τρίτης θέσεως. Τῆς ἄρεσε λοιπὸν ἡ ἀφρόσυτη αὐτὴ περιπέτεια καὶ κυττάζοντας τὸν τώρα στὰ μάτια τοῦ εἶπε :
- Δὲν φοβάσαι μὴ κρωσῆσαι ἔτσι ποὺ εἶσαι γυμνός ;
- Εἴμαι συνηθισμένος, τῆς ἀπάντησε ἐκείνος. Πρὶν κοιμηθῆ, παίρνω πάντα ἕνα κορὸ ντουὲς.... Πηγαίνετε στὴ Νουμέα ;
- Ναί.... Τὴν ξέρεις ;
- Ἐχω περάσει τρεῖς φορὲς μὲ τὸ «Ἀρτανιάν». Δὲν εἶνε ὄμορφο λιμάνι, μὰ ἔχει καλὸκαρδους καὶ τρολλὲς γυναῖκες.... Εἰσαίτε ἀπὸ τὰ νησιά ;
- Ὁχι. Γιατ' ;

- Ἀπὸ τὸ χρῶμα σας νόμισα πῶς....
- Ἐκείνη ἄρχισε νὰ γέλαη.
- Εἴμαι μιγδὸδα, τοῦ εἶπε. Κατάγομαι ὁμως ἀπ' τὴν Ἀφρική.... Δὲν σὰς ἀρέσουν ἡ μαύρες γυναῖκες ;
- Τὸ ἴδιον ποὺ κάνει ἐμένα.... Σὰς εἶπα, ὅτι βροῖσω τίς γυναῖκες τῆς Νουμέας καλόκαρδες. Καταλαβαίνετε λοιπὸν....
- Ὁ θεριαστής πήγε τώρα πὺς κοντὰ της, τὴν κύτταξε καλύτερα στὸ πρόσωπο καὶ ἀπότομα τῆς εἶπε :
- Εἶσαι ὄμορφη, τὸ ξέρεις ;....
- Ἡ μαύρη κυρία γέλασε πάλι μὲ τὸ δροσερὸ γέλιο της.
- Γελᾶς ὄμορφα, τῆς εἶπε. Μ' ἀρέσεις....
- Ἐκείνη ὄμως ἄρχισε νὰ φροβᾶται. Αὐτὸ τὸ ὄμορφο παλλήλαρι ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνον. Κί ἦταν μόνη, ὁλομόνη μέσα στὰ σκοτεινὰ....
- Ὁ θεριαστής, σὲ λίγο, ἀνασπώθηκε, ἔτοιμος νὰ φύγῃ.
- Φεύγεις ; τὸν ρώτησε δίχως νὰ τὸ θέλῃ.
- Καρὸς γιὰ ὑπνο....
- Μὴ φεύγεις ἄνωμα.... τοῦ ξανάτε δευλιὰ
- Τί παράξενη ποὺ εἶσαι !.... Σ' ἀρέσει ἡ συντροφιά μου ;
- Ναί....
- Ἐ, τότε λοιπὸν μένω....
- Καὶ στρώχτηκε πάλι στὸ παραπέτο, πὺς κοντὰ της αὐτὴ τὴ φορὰ.
- Ἡ μαύρη κυρία ἔνοιωσε τότε τὸ σῶμα τοῦ ν' ἀκούμπησεν στὸ δικὸ της καὶ ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ δύναμη.
- Ἐκείνος κατάλαβε τὴν παραχρῆ τῆς, πέρασε ἀπότομα τὸ χέρι τοῦ στὴ μέση της, τὴν ἔσφιξε ἐπάνω του καὶ τῆς εἶπε :
- Εἶσαι ὄμορφη κορίτσι !....
- Μὰ ἐκείνη, μὲ μιὰ ἀτελειπτική προσπάθεια, τοῦ ἔφαρξε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι της καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ τὴ φιλήσῃ.

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του μ' ἕνα βαθὺ καὶ πνιγμένο ἀναφυλλιστό.

Ὁ θεριαστής ὄμως θύμωσε. — Μὰ τί λοιπὸν ; Ἦθελες νὰ παίξῃς μόνον μαζί μου ;... μοιρομύρισε πειραγμένος.

Ἡ μαύρη κυρία δὲν τοῦ ἀπάντησε. Θέλησε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, γιατί τῆς εἶχε περάσει πιά ἡ ζάλη τῆς σαμπάνιας καὶ καταλάβαινε τότε πόσο κινδύνευε καὶ τί τρολλὲλα εἶχε κάνει νὰ μιλήσῃ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο... — Μὴ θυμώνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ. — Δὲν μοὺ ἀρέσει νὰ μὲ κοροϊδεύουν ἢ γυναῖκες ! Τ' ἀκούς, μικροῦλα μου ;

Καὶ τὴν ἔσφιξε πὺς πολὺ ἐπάνω στὴ γυμνὴ ἀγκαλιά του. Ἐκείνη δὲν ἄντεχε πιά. Ἐνοιωσε ὄμως ἕναν τρολλὸ καὶ ἀπεριόρατον φόβο. Τί νὰ κἀνῃ ; Νὰ φωνάξῃ ; Ὅλος ὁ κόσμος θὰ παρεξενεύονταν ποὺ θὰ τὴν ἔβλεπε τέτοια ὄρα καὶ μέσα

στὰ σκοτεινὰ, στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς μογγύμου θεριαστοῦ !

Μὲ τὰ δυὸ χέρια της λοιπὸν ἐσπρωχνε ἀτελειπτικὰ τὸ στήθος τοῦ καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τ' ἀγκαλιάσματά του. Ὁ θεριαστής ὄμως τὴν ἔσφιξε περισσότερο καὶ ἔξαφνα κόλλησε τὰ χεῖρά του στὸ λαμὸ της.

Ἐκείνη τότε κατάλαβε πιά πῶς ἦταν χαμένη καὶ τρολλὴ ἀπ' τὸ φόβο της. ἔσκυψε ἔξαφνὰ τὸ κεφάλι της καὶ μὲ μιὰ δαγκωματιὰ τοῦ ἔσκυψε ἕνα κομμάτι δέρμα ἀπ' τὸ στήθος του.

Ὁ θεριαστής ἄφησε μιὰ βραχνὴ φωνή, ἀνοῖξε τὰ χέρια του, ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ σκύβοντας, ἔσκυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια τοῦ μ' ἕνα βαθὺ καὶ πνιγμένο ἀναφυλλιστό.

Ἡ μαύρη κυρία, παγωμένη ἀπ' τὸ φόβο της, στάθηκε μιά στιγμὴ καὶ τὸν κύτταξε μὲ ματωμένο στόμα καὶ μὲ μύτια γεμάτα φρίκη. Ἐπειτα, γύρισε ἀπότομα καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ κορυφθῇ μέσα στὴν καμπίνα της. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὄμως ἔνοιωσε δυὸ σιδερένια χέρια νὰ τὴν ἀρτάνουν ἀπὸ πίσω, νὰ τὴ σπρώχνουν ἠπλὰ καὶ νὰ τὴν τινάζουν ἐπάνω ἀπ' τὸ παραπέτο στὴ θάλασσα.

Μέσα στὴ βαθεῖα σιαστὴ τῆς νύχτας, ἀκούστηκε τότε ἕνα ἄγριο οὐρλιασμα καὶ ὁ παφλασμὸς ἐνὸς σώματος στὰ νερὰ.

***

Στὴς ἑπτὰ ἡ ὄρα τὸ πρωῖ, ὁ κ. Γράζκος Μοντετροῦ, ἔξιντος ἐδωχαριστημένος ποὺ εἶχε περάσει μιὰ ἡσυχὴ νύχτα καὶ εἶχε κοιμηθῆ τόσο βαθεῖα. Ἡ κατάληξι του ὄμως ἦταν ἀπεριόρατη ὅταν εἶδε, ὅτι ἡ κομμάτια τῆς γυναῖκας του ἦταν ἀπεριόρατη. Θυμήθηκε τότε ὅτι τὸ προηγούμενον βράδι, ἐνῶ ἐκεῖνος εἶχε κατεβεῖ νωρὶς στὴν καμπίνα του γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ἐκείνη εἶχε ἀπομείνει στὴ γέφυρα γιὰ νὰ χο-

ρέψη ακόμα λίγο με τους αξιωματικούς του υπερωκεανείου. Ντύθηκε λοιπόν γρήγορα και με την ιδέα ότι η γυναίκα του θα είχε αποκοιμηθεί σε καμιά πολυθρόνα, ανέβηκε στη γέφυρα. Οι ναύτες έπλεναν το παρκετο και γυάλιζαν, όπως πάντα, τους μπροστινούς.

— Μήπως είδατε τη γυναίκα μου ; τους ρώτησε.

— Κανείς όμως δεν την είδε ιδεί.

'Ο κ. Γράκκος Μοντετρού έστρεψε τότε στην τραπεζαρία, στο σαλόνι, στο καπνιστήριο, μα πουθενά δεν μπόρεσε να βρη τη γυναίκα του. 'Από φόβο λοιπόν μήπως γίνει γελοίος, αν πήγαινε να ρωτήσει τους αξιωματικούς, αποφάσισε να περιμένη.

Στις έννεά ή ώρα όμως, ύστερ' απ' το πρόγευμα, συνάντησε τον αστυνόμο του υπερωκεανείου, ο οποίος τον ρώτησε μ' ένδιαφέρον :

— 'Η κ. Μοντετρού είχε αδιάβητη ;

'Εκείνος τότε δεν μπόρεσε πειά να κρατηθή και με μασόδυστη φωνή του απάντησε :

— Δεν ξέρω που είναι...

— Πώς ; Δεν ξέρετε που είναι η γυναίκα σας ;

— 'Οχι. Δεν κοιμήθηκε χθές το βράδυ στην καμπίνα μας. Τη γυρεύω απ' το πρωί. Μα μην πείτε τίποτε. Σας ικετεύω... Βοηθήστε με να τη βρω...

— Μα είναι πολύ παράξενη αυτή η εξαφανίσις ! ψιθύρισε ο αστυνόμος. Πηγαίνω να ιδώ που είναι...

Κι άφησε απότομα τον κ. Μοντετρού στη μέση του διαδρόμου.

Στις δέκα ή ώρα, ο αστυνόμος τον έπληρώσει ανήσυχος.

— Ρώτηρα όλο τον κόσμο, του είπτε, 'Εγώξα όλες τις γωνίες. 'Εκανα το πλοίο άνω-κάτω. Δεν μπόρεσα να τη βρω πουθενά ! 'Αναγκάζομαι να όμολογήσω, ότι η κ. Μοντετρού έχει εξαφανιστεί απ' το πλοίο !...

— Μα τί έγινε λοιπόν ; τον ρώτησε τρέμοντας ο κ. Μοντετρού.

— Δεν ξέρω. 'Η μόνη εξήγησις είναι, ότι θα έπεσε τη νύχτα στη θάλασσα. Μή με ρωτάτε όμως πως. Δεν ξέρω τίποτα. 'Ισως από άρροσεξία, από ύαγγο, από ένα ξαφνικό πέσιμο. Αυτά τα δυστυχήματα συμβαίνουν συχνά στα πλοία. 'Ενα τέτοιο πέσιμο τη νύχτα στη μέση του άκεανού περνάει άπαρατήρητο. Κανείς δεν βλέπει τίποτε, κανείς δεν άκούει κι' είμαι βέβαιος, ότι ένα τέτοιο δυστύχημα θα συνέβη και με τη γυναίκα σας.

'Ο κ. Γράκκος Μοντετρού έπεσε σε μιá πολυθρόνα, έσκυψε το κεφάλι του κι' άρχισε να κλαίη σιωπηλά με θερμά δάκρυα. Και κανείς ποτέ δεν έμαθε την τραγική περπέτεια της μαύρης κηρίας του «'Αρτανιάν».

PIERRE DAY

ΦΑΙΔΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

'Ενας Γάλλος άνθυπάρχος μετετέθη κάποτε από ένα σύνταγμα ίτακιο σε άλλο. 'Ο διοητής του συντάγματος, στο όποιο άνιχε πρώτα, συνέστησε τον Γάλλο άνθυπάρχο στον νέο συνταγματάρχη του, εκθειάζοντας την ευφύια του και τη μόρφωσι του και πληροφώντας τον συγχρόνως, ότι το μόνο έλάττωμα που είχε ο νέος εκείνος αξιωματικός, ήταν η μαγία του να στοιχηματίζη.

'Όταν πήγε στο νέο του σύνταγμα, ο νεαρός άνθυπάρχος έγινε εημενεόστατα δεκτός απ' τους συναδέλφους του. 'Επεκράτει μάλιστα τότε συήθεια, όταν σ' ένα σύνταγμα έτοποθετείτο κανένας νέος αξιωματικός, να δίδεται προς τιμήν του έποσημιο γεύμα, στο όποιο να παρευθάνονται όλοι οι αξιωματικοί και πρώτος-πρώτος ο συνταγματάρχης.

'Εδόθη λοιπόν ένα τέτοιο γεύμα και προς τιμήν του Γάλλου άνθυπάρχου.

Κατά τα έπαύρια, ο συνταγματάρχης σίρωσε το ποτήρι του και είπτε :

— Πίνω εις ύγειαν του νέου αξιωματικού μας, για την ευφύια και την πεπαιρωμένητητα του όποιοι υπερηφανεύομαι και είμαι βέβαιος πως θα υπερηφανεύομαι πάντοτε. 'Ο νέος μας αξιωματικός κατάγειται από ευγενεστάτη οικογένεια, ή όποια έχει προσφέρει μεγίστας ίπηρεσίας στην πατρίδα. Το μόνο έλάττωμα του νέου αξιωματικού μας είναι, ως πληροφρούμαι, ή μαγία που έχει να στοιχηματίζη. 'Ελπίζω όμως, ότι γρήγορα θ' απαλλαγή του μικρού αυτού ελαττώματος...

'Ο άνθυπάρχος εύχαρίστησε συνηχημένως τον συνταγματάρχη και έδωσαολογήθηκε για το έλάττωμά του, λέγοντας ότι τον αναγκάζουν να στοιχηματίζη οι άλλοι θ' αν έπιμένουν για πράγματα, που δεν τα ξέρουν.

—... 'Υπάρχουν περιπτώσεις, έ-πρόσθεσε, ενώ κατέχεις την άληθεια χειροσαστή και τη διασηφύτιεις, δεν έννοσούν να την πιστεύουν οι άλλοι, αν δεν την ιδούν κι' αυτοί με τα μάτια τους. Θέτουν δηλαδή έν άμφιβάλλο της ειλικρινείας σου, άποτε δεν σου άπομένει τίποτ' άλλο, παρά να καταφύγης στο στοιχημα...

Πάironτας κατάπιν ύψος μελοδραματικό και δυναμώνοντας τον τόνο της φωνής του, εξακολούθησε :

—... 'Η άληθεια, κύριε συνταγματάρχα και αγαπητέ συνάδελφοι, και μόνον ή άληθεια με αναγκάζει να στοιχηματίζω. 'Η άγάπη μου προς την άληθεια με ώδηγησε σ' αυτό το ελλάττωμά μου, καθώς το λέτε... Και τη στιγμή αυτή ακόμα δεν μπορώ να κρατηθώ και να μην πω μάν άληθεια που μονάχα εγώ ξέρω ! Κύριε συνταγματάρχα !... Κατά την ένοτηταία της Κομμίας έστράφη εις αφνην πρό του χέθρου και μάλιστα έκραυματισθήκατε με ξιφολόγη στα... άίσθησι !...

'Ο συνταγματάρχης ανάτηχε πάνω άγοριεμένως.

— Συκοφαντη, τί είπες ; έκοιάνησε.

— 'Αν θέλετε να διαλάμη ή άληθεια, άς στοιχηματίσουμε ! άπάντησε με σταθερή φωνή ο άδιόρθωτος άνθυπάρχος.

'Ο συνταγματάρχης γήρισε τότε σπους αξιωματικούς και είπτε :

— Κύριοι αξιωματικοί, στην περίπτωση αυτή όχι μόνον επιτρέπεται το στοιχημα, αλλά και επιβάλλεται. 'Εγώ λοιπόν βάσω στοιχημα χίλιες λίρες, ότι ό κ. άνθυπάρχος λέει ψέμματα. 'Ο αντίπαλός μου... αυτός πειά άς βάλει μόνον μιá λίρα.

'Όσοι οι αξιωματικοί είχαν σηκωθεί επάνω άνησυχoi και κατάπληκτοι, 'Ορίστη λοιπόν μιá έπαρση από τους άρχαιότερους αξιωματικούς, οι όποιοι θα άπεσφοντο στο παραλήθειρος δοκίμιο, για να έξετάσουν, επί παρουσία και του άνθυπάρχου, τά... νώτα του συνταγματάρχου, και να εξακριβώσουν την άληθεια.

'Η αυτομία έγινε πραγματικώς και απέδειξε ότι δεν ήπτηχε καμμιá ούλή στο τρυφερό αυτό μέρος του σώματος του.

— Σας βρω συγκίνη, κύριε συνταγματάρχα, είπτε τότε ο νεαρός άνθυπάρχος. Τώρα πείθομαι κι' εγώ ότι κακώς έπληροφούθηθην, ότι έκραυματισθήκατε... και που δεν έστρεψε.

— 'Ανάγογε ! Σε τιμωρώ με δεκασηφύημερο φυλάκισι ! ερώναξε ο συνταγματάρχης... φρόντας την κίλότητα του.

— Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα, λαμβάνω όμας την τιμή να σας ζητήσω δίωρον άδεια πρό της έκπίσεως της κονής μου για να πάω να παραλάβω από κάπου δυό χιλιάδες λίρες.

— Πώς ;

— Είχα στοιχηματίσει με κάποιους ότι θ' ήθελα τα... νώτα σας. Και κέρδισα το στοιχημα. Τα είδα !...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΚΑ'Ι'ΡΗ

'Ο γνωστός 'Ελλην θεολόγος και έξοχος φιλόσοφος του περασμένου αιώνος, Θεόφιλος Καίρης, δεν ήταν μόνον μελετητής έμβριθής και συγγραφεύς δεινός. 'Επίσης σπουδαίος προτερόμημα τον ήταν και ή γλυκύτης και ή καταδεκτικότη της όμιλίας του, που σε πολλά θύμιζε τον Σωκράτη, όταν φιλοσοφούσε στη Στοά.

'Ο Καίρης μιλούσε παραστατικά, τόσο με τους σοφούς, όσο και με τους ανθρώπους του λαού.

Σ' ένα χωριό κάποτε, άνοιξε θεολογική συζήτηση με τους χωρικούς, εξυμνώντας το μεγαλειό του Θεού.

— 'Ο Θεός, έλεγε, έδημιούργησε τα πάντα με σοφία και καλωσύνη...

— Καλά όλ' αυτά, παρατήρησε τότε ένας χωρικός, αλλά τον Θεό ποιός τον έκαμε ; Μπορείς να μάς πής ;

— 'Ο Θεός δεν έδημιουργήθη. 'Υπήρχε ανέσπαθεν, εξήγησε ο Καίρης.

— Αυτό δεν μπορώ να το χωνέψω, δεν μπορώ να το καταλάβω, είπτε ο χωρικός.

— Τώρα θα σε κάμω να το καταλάβης. Πάρε ένα καρδί και σπάσε το.

'Ο χωρικός έστειλε και του φέρανε ένα καρδί, το όποιο έσπασε.

— Βάλε τώρα, του είπτε ο Καίρης, το μαντήλι σου μέσα στο τσόφλι του καρδιού.

'Ο χωρικός τον κύταξε καλά-καλά, χαμογελώντας.

— 'Αστείρευσα, γέρο μου ; Χωράει ένα κοτζάμι μαντήλι μέσα σ' αυτό το καρδιότσουφλο ;

— 'Εχεις δίχνο σ' αυτό, αγαπητέ μου, του είπτε ο Καίρης. 'Αλλά πως θέλεις τότε να χωρέση και στο κεφάλι σου το μυστήριο της θεότητας ;

